

mente, at jeg ved mine Udtalelser havde gjort Kommunerne en daarlig Tjeneste, idet jeg havde givet Administrationen Anvisning paa at fortolke § 16 i Lovforslaget paa en for Kommunerne ugunstig Maade. Her have vi atter den af mig tidligere berørte Strudsepolitik. Jeg tror ikke, man bør være saa naiv, naar man giver Love, at gaa ud fra, at Folk paa den anden Side ere meget enfoldige. Jeg tror, at ogsaa de meget godt forstaa at læse Love. Den ærede Ordfører har ikke fundet Spor af Bevis for, hvad jeg før udtalte. Jeg beklager, at han har saa svært ved at faa Øje for Grunde, som ligge lige for Haanden. Den ærede Ordfører ved jo, at de omtvistede Ord i Lov af 8de Marts 1856 § 9: „Finder Skoledirektionen eller Biskoppen ingen af de foreslaaede skikket eller værdig til Embedet, osv.“, fandtes klare og tydelige nok, da Loven blev givet, men over 40 Aars Praksis, som dette Ting ikke har magtet at slaa ned, har jo lagt en helt anden Mening ind i Ordene, end der fra venstre Side i sin Tid blev forudsat. Naar man saa i dette Forslag gentager de samme Udtryk: „Finder den kaldsberettigede ingen af de indstillede skikket eller værdig til Embedet“, uden at man samtidig paa eftertrykkelig Maade slaar fast, at disse Udtryk skulle forstaaes saaledes, som Folketinget altid har hævdet, at de burde forstaaes, saa er det dog selvindlysende klart, at vi ikke have slaaet den gamle Misopfattelse ned, men at denne fremdeles faar Adgang til at gøre sig gældende. — Den højtærede Minister fandt, at det var forbavsende, at det i Folketinget kunde siges, at det skulde være en „Ydmygelse“ at gaa ind paa noget som det, der her foreslaas. Jeg maa da erindre om, at det ikke er mig, der har fundet paa Ordet „Ydmygelse“. Jeg citerede kun en Udtalelse, der kom frem her i Salen i Fjor fra det ærede Flertals Side, den Udtalelse nemlig, at det vilde være en Ydmygelse, om vi gik hen og vedtoge en Skolelov, som ikke paa det bestemteste fastslog den Opfattelse af Loven af 8de Marts 1856, § 9, som altid har været hævdet fra dette Tings Flertals Side. Jeg tør saa paa ny spørge: Har man i det foreliggende Forslag paa det bestemteste slaaet den af Folketinget hidtil hævdede Opfattelse fast? Der foreligger jo ikke det ringeste Forsøg derpaa. Det nytter ikke, hvad Ordføreren eller andre Medlemmer siger derom; naar ikke den rigtige Opfattelse finder et bestemt Udtryk i selve Lovforslaget, er alt det andet kun en Tale, som

gælder til Wandsbeck, og som ikke har Spor af legal Betydning. Nej, man vil gaa udenom, man vil fortone og tilsløre denne Sag, som man her burde have afgjort klart og tydeligt. Naar den ærede Ordfører og hans Parti i Fjor stærkt og ofte have hævdet, at det gjaldt om ved denne Lejlighed at skaffe fuld Klarhed over, hvor langt Kommunernes Ret gik, siger jeg: Der er ikke her tilvejebragt det allermindste af Klarhed i saa Henseende. Det Skøn, de kaldsberettigede kunne øve, naar en Indstilling foreligger, kan med samme Føje efter dette Forslag som efter Loven af 1856 udstrækkes til alle 3 indstillede, og det er et aldeles relativt Skøn. Der er ikke Spor af faste Holdpunkter for det Skøn. Intet Sogneraad, der gør Indstilling, kan vide med nogen som helst Sikkerhed, om det faar sin Indstilling tilbage som kasseret eller ikke; men naar man skal have en Ret, burde den dog være saaledes, at man paa Forhaand kan vide, hvad man maa gøre og hvad ikke. Der er i denne Henseende intet som helst slaaet fast i Lovforslaget. At man skulde kunne vinde noget ved at tie eller ved at lade, som om der ingen Ting var i Vejen, indser jeg ikke. For at kunne mene noget saadant, maa man vistnok have de smaa Dyr i Øjnene, som den ærede Ordfører talte om. — Den ærede Minister bemærkede, at det havde forundret ham at høre paastaa, at man ved at tiltræde Lovforslaget havde godkendt den Fortolkning, som Folketinget havde bekæmpet i saa mange Aar. Jeg har ikke paastaet noget saadant. Jeg siger ikke, at man ved dette Lovforslags Vedtagelse godkender den Fortolkning af Loven af 1856, som Administrationen har fulgt og vi her i Folketinget have bestridt. Nej, det, jeg har anket over, er, at man, naar man giver en ny Lov, som forhaabentlig vil komme til at gælde i ikke faa Aar, i hvert Fald i den første Menneskealder, ikke da benytter Lejligheden til at gøre det klart, hvilken Ret der i Virkeligheden tilkommer de kommunale Raad. Jeg anker saa meget mere over, at man unnlader dette, som man ved samme Lovforslag paalægger Kommunerne ikke faa ny Byrder. At den ærede Ordfører ikke kan faa Øje herfor, at han fremdeles savner Spor af Bevis fra min Side, vilde, hvis jeg kunde opfatte det som bogstavelig ment, kun være et Vidnesbyrd om, at den ærede Ordfører ikke altid har let ved at tilegne sig Meningen af retslige Tilkendegivelser; men jeg nærer i øvrigt ingen Tvivl om, at det jo i Virkeligheden staar ham ganske